

Vážení zákazníci,

dovolujeme si Vás upozornit, že na tuto ukázkou knihy se vztahují autorská práva, tzv. copyright.

To znamená, že ukáзка má sloužit výhradně pro osobní potřebu potenciálního kupujícího (aby čtenář viděl, jakým způsobem je titul zpracován a mohl se také podle tohoto, jako jednoho z parametrů, rozhodnout, zda titul koupí či ne).

Z toho vyplývá, že není dovoleno tuto ukázkou jakýmkoliv způsobem dále šířit, veřejně či neveřejně např. umístováním na datová média, na jiné internetové stránky (ani prostřednictvím odkazů) apod.

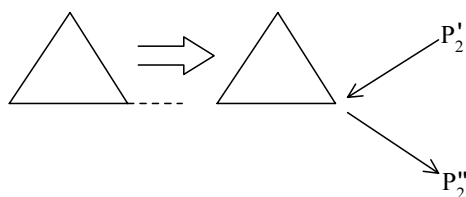
redakce nakladatelství BEN – technická literatura
redakce@ben.cz

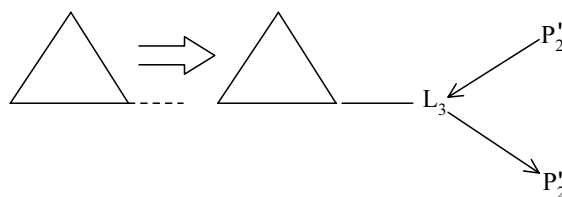
III. TYP – jsou dány tři prvky

Třída 13: Je dán vepól, který je těžko detekovatelný a měřitelný. Zaměňovat jej nebo převádět není dovoleno. Požaduje se účinnější detekce a měření.

Zadaný vepól se považuje za komplexní látku L_2 (úloha se prakticky převádí na třídu 1). Zavádí se pole, např.: Jestliže vepól obsahuje feromagnetickou látku, je výhodné zavést magnetické pole.

Třída 14: Totéž jako ve třídě 13, ale s tím rozdílem, že látku L_2 , která tvoří zadaný vepól, můžeme zaměňovat nebo přizpůsobovat. Látku L_2 doplníme na vepól zavedením další látky L_3 a pole P_2 . Tím vytvoříme složený vepól.

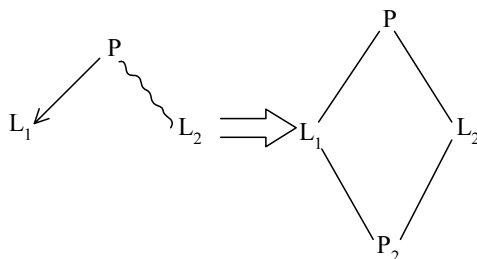
Třída 15: Je dán vepól, který je těžko ovladatelný. Můžeme nahrazovat látku L_2 a pole P . Požaduje se účinnější ovládní. Zadaný vepól přestavíme na fepól (úloha se prakticky převede na třídu 1): L_2 a P odstraníme, zůstane jen látka L_1 , kterou doplníme na nový vepól zavedením feromagnetické látky a magnetického pole.

Třída 16: Látku L dobře interaguje s polem P_1'' ale špatně s polem P_2 . Zavádět další látky nebo pole není dovoleno. Požaduje se dobrá interakce látky L s polem P_2 při zachování interakce L a P_1 .

Látku L rozdělíme na L' a L'' . Necht' pole P_1 působí na L' a pole P_2 na L'' . Nelze-li tato působení časově uskutečnit, rozdělíme látku L tak, aby se postupně stávala látkou L' a L'' a jedno působení probíhalo v přestávkách druhého působení nebo různých fázích látky L (tuhá, kapalná či plynná fáze, plazma).

Třída 17: Pole P dobře interaguje s látkou L_2 , ale špatně s látkou L_2 . Zavádět další látky nebo pole není dovoleno. Požaduje se účinná interakce P s L_2 při zachování interakce P s L_1 .

- a) Pole P rozdělíme na pole P' a P". Nechť pole P' působí na L_1 a pole P" na L_2 .
Jestliže tato působení nejsou časově uskutečnitelná, rozdělíme pole P tak, aby se postupně stávalo poli P' a P" a jedna interakce probíhala v přestávkách druhé.
- b) Zavedeme pole P', které má stejnou fyzikální podstatu jako pole P, ale působí opačným směrem („antipole“).

Třída 18: *Je dán vepól, který je třeba zrušit.*

Úloha se převádí na úlohu třídy 12.

Problémy I. typu se prakticky vždy řeší dostavěním vepólu. Využijme pro přiblížení analogii z chemie. Halogeny jsou stejné třídy. Jednotlivě mají různé vlastnosti, ale jen jednu obecnou, která převládá nad ostatními: vnější elektronové dráze schází jeden elektron. Tento chybějící elektron halogeny přibírají, aby zaplnily atomový obal. Totéž platí i pro modely problémů I. typu. Modely problémů II. typu vedou k potřebě doplnit nebo upravit jeden prvek vepólu, obvykle pole nebo interakci.

Problémy III. typu se celkem snadno převádějí na problémy I. a II. typu. Je-li např. zadán vepól (tj. tři prvky), můžeme tento vepól považovat za jeden prvek (látku) a spojovat jej pomocí obvyklých pravidel s jinými látkami a poli.

5.5 METODY PRÁCE ZLEPŠUJÍCÍ TVŮRČÍ VÝKON TÝMU

Kolektivní tvůrčí práce vyžaduje určitou „socializaci osobnosti“, aby byla spolupráce osobností (a těmi tvůrčí pracovníci bezesporu jsou) pokud možno bezkonfliktní. Proto sociologové a sociální psychologové vypracovali celou řadu výchovných metod označovaných pojmem „sociální výcvik“. Vedle způsobů jak poznávat a tolerovat druhého člena kolektivu a jak budovat vzájemnou důvěru a spolupráci se provádí analýzy možných konfliktních situací vznikajících z konfliktu zájmů. Místo obvyklé strategie „kdo z koho“ se učí strategie „s nenulovým koncem“.

Některé programy sociálního výcviku se mohou ještě zaměřit i na podněcování tvůrčího myšlení v kolektivu. Takovéto programy bývají rozvrženy do bloků několika dní (internátní forma) na sebe navazujících v odstupu jednoho i více týdnů (např. 3 krát 5 dnů s odstupem 14 dní). Obvyklé tematické okruhy a sled nacvičovaných situací bývá tento:

1. Vzájemné poznávání – využívá se řady netradičních forem představování se jeden druhému (interview, vzájemné popisování, vyprávění o sobě, společenské hry apod.).
2. Formování kolektivu – pomocí společných zážitků (hry), nebo výtvorů (kresby, inscenace a provedení hry, pantomima) či společně organizované akce atd.
3. Výcvik v rozlišovacích schopnostech – zahrnuje především výcvik v kauzálních souvislostech (cvičení na téma „proč“), výcvik v analýze vad jednotlivých předmětů, zkoumání motivace, výcvik v improvizaci, v hodnocení a popisu, vcit'ování se do různých výchozích pozic (hra na „cizí kůži“) atd.
4. Výcvik dovednosti „zkusit to jinak“ – je zaměřen na překonávání navyklého způsobu vidění světa a distancování se od toho co je pevné a neměnné (řešení otázek „Co se s tím dá udělat?“, „Jak se bez tohoto obejít?“, „Co by se stalo, kdyby ...?“, „Na jiném místě, v jiném čase či době ...“. „Sedm cest řešení problému...“, hra „Pro a proti“ apod.
5. Výcvik v hledání a využívání analogií – analogie jsou v podstatě nejbohatším zdrojem tvůrčího myšlení. Cvičí se „hledání podobností“, „práce s příměry a metaforami“, „schematické znázornění“, „uplatnění jednoduchých a symbolických alegorií“, „osobní analogie a analogie vztahů“, hraní hry „je to jako ...“. Metod umožňujících rozvinutí tvůrčí atmosféry kolektivu je celá řada a mají celou řadu předností i nedostatků. Můžeme je rozdělit do tří skupin a to na metody diskusní, metody s odloženým hodnocením a metody tvůrčí konfrontace. Všechny patří do kategorie metod intuitivních.

DISKUSNÍ METODY

Tyto metody vycházejí z potřeby člověka uplatnit se v kolektivu, být uznán, dominovat, soutěžit a vítězit se svým názorem. Dynamickým prvkem je vzájemné reagování diskutujících na názory partnerů. To jsou silné aktivační faktory sociální povahy, které působí pozitivně na tvůrčí proces. Je nutné vyhnout se negativním tendencím, které spočívají v tom, že diskutér může zapomenout na konečný cíl a zaměřit se pouze na uplatnění svého názoru. Emocionální atmosféra podobných vystoupení pak ruší logickou argumentaci, zvyšuje extremitu názorů a znemožňuje vidět věcné rozpory, které se mění v rozpory osobní!

Sokratova metoda

Cíl: dospět odhalením rozporu a jeho překonáním k novému poznání (k pravdě).

Provedení: Sokrates propracoval „umění sporu“ do dvou etap: v první etapě bylo třeba přivést společníka formou systematicky kladených otázek do rozporu se sebou samým a k přiznání vlastní nevědlosti (ironie). Ve druhé části šlo o překonání těchto rozporů s cílem dospět k poznání. Otázka správně vedeného dialogu je aktuální dodnes; je základem efektivnosti všech kolektivních diskusních metod.

Tvůrčí semináře a oponentury, videokonference

Cíl: získat kritické připomínky, radu i pomoc týkající se určitého řešení od vybraných odborníků. Provedení: nejvhodnějším prostředím pro takovéto semináře či oponentní řízení je neutrální půda, kde lze snadno překlenout hranice organizací a odvětví i bariéry tvořící se mezi podřízenými a nadřízenými pracovníky. Videokonference jsou modernizovanou variantou předchozích. Svolávají se oběžníkem v počítačové síti obvykle v předstihu asi 14 dní, aby se zájemci a účastníci mohli na zadané téma řádně připravit. Předností je domácí prostředí každého účastníka a počítačová podpora při argumentaci a hledání řešení. Nevýhodou je potřebná vybavenost pracoviště.

METODY S ODLOŽENÝM HODNOCENÍM

V přirozeném průběhu myšlení je možno odlišit dva druhy intelektuální činnosti:

- a) tvoření nápadů;
- b) hodnocení nápadů.

Tyto činnosti se běžně neustále střídají a proplétají. Tím však v našich myslích může docházet k předčasnému zamítání myšlenek, jež by mohly být bez takového předčasného odsouzení rozvedeny do nadějně podoby. První úspěšná metoda pracující na principu odloženého hodnocení byla nazvána brainstorming a jejím autorem byl A. F. Osborn [16]. Postupně pak byla rozpracována do dalších variant. Patří mezi nejrozšířenější metody řešení problému.

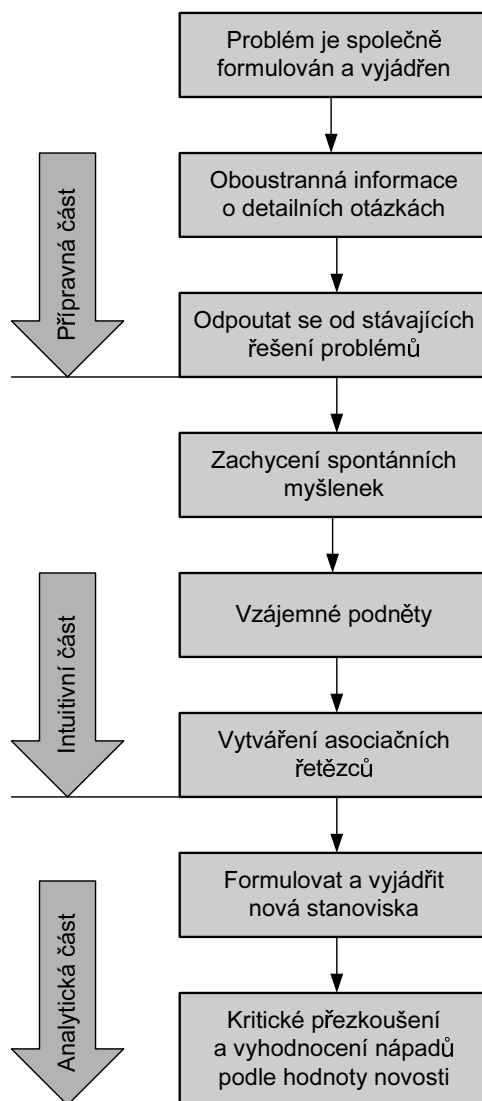
Klasický brainstorming (burza nápadů)

Cíl: získat pro daný problém co největší spektrum řešitelských nápadů a z kvantity nalézt kvalitu.

Provedení:

- a) příprava – vybranému kolektivu (5 až 12 osob) se předloží jasně a přesně definovaný problém nebo ho tento kolektiv společně zformuluje. Schůzku kolektivu řídí zkušený moderátor (organizátor a současně i režisér a inspirátor), který vytvoří otevřené neformální prostředí stimující nápaditost všech členů kolektivu. Je třeba eliminovat strach z chybných či nereálných řešení a obavu z posměchu a kritiky (základní pravidlo brainstormingu!).
- b) intuitivní část – vytváří se možnost návaznosti a kombinace jednotlivých nápadů, poskytuje se naprostá volnost nápadům. Jednotlivé nápady a spontánní myšlenky tajemník moderátora zaznamená na rozvěšené nástěnky nebo tabule. Pokud tok myšlenek vážně moderátor podněcuje, připomíná hlavní nedostatky současného stavu a inspiruje dalšími otázkami. Záleží na množství nápadů, ale tato část by neměla přesáhnout 60 až 90 minut. Od účastníků se nevyžaduje podrobné rozpracování nápadu, ale pouze hlavní myšlenka.

- c) analytická část – porada v menším (popř. i odlišném složení), při které jsou předložené nápady zaneseny do formuláře (viz příloha VI.), kriticky zhodnoceny a nejlepší z nich jsou vybrány k dalšímu rozpracování. Tato porada může dát podnět pro eventuální druhé kolo brainstormingu, v němž bude problém formulován odlišně, případně se zaměří na rozpracování vybraných námětů a jejich cestu k realizaci (viz obr. 5.16 a obr. 5.17).

Obr. 5.16
Struktura brainstormingu

FÁZE BRAINSTORMINGU	
PŘÍPRAVA	<ul style="list-style-type: none"> - rozhodnutí provést brainstorming - získání moderátora - příprava a rozčlenění problému - stanovení času a místa - pozvání účastníků: - asi 5 až 7 <ul style="list-style-type: none"> - odborně heterogenní skupina - účastníci s co možná největšími zkušenostmi s brainstormingem
START	<ul style="list-style-type: none"> - rozdělení a oznámení rolí - analýza a definice problému - příprava vedení protokolu - připomenutí pravidel brainstormingu (zákaz negativních emocí, posměchu, kritiky apod., rozvoj nápadů „třetích osob“, stručná formulace, rozvoj fantazie, nevázanost v nápadech)
HLAVNÍ FÁZE	<ul style="list-style-type: none"> - shromáždění co nejvíce nápadů podle pravidel, přičemž moderátor: - dbá na dodržování pravidel <ul style="list-style-type: none"> - aktivuje a motivuje účastníky - urovnává eventuální napětí a disharmonie - dodává podněty k uvolnění toku nápadů - určuje konec brainstormingu
KONEČNÁ FÁZE	<ul style="list-style-type: none"> - prostudování všech nápadů a jejich věcné doplnění - rozhovor k vypracování a hodnocení nápadů - rozloučení; vyzvání k dalšímu předání nápadů - příslib poskytnutí informací o výsledku brainstormingu

Obr. 5.17

Fáze brainstormingu

Hlavními znaky brainstormingu jsou:

Výhody

- jednoduchá manipulace
- jednoduché použití
- celkově nízké náklady
- využití skupinového výkonu
- vysoký stupeň znalostí

Nevýhody

- skupinově dynamické konflikty
- nákladné třídění nápadů
- nebezpečí odchýlení („ujetí“)
- nebezpečí rozšíření problému
- jen pro jednoduše strukturované stanovení problému

V dalším jsou uvedeny varianty této metody.

Anonymní brainstorming

Provedení: organizátor získá od účastníků řešitelské náměty předem v písemné formě. Na schůzce se pak probírá jeden návrh po druhém (bez uvedení autora) a kolektiv se snaží každý námět dále rozvést a zdokonalit.

Didaktický brainstorming

Provedení: organizátor předkládá kolektivu nejprve problém v zobecněné podobě; podrobnější informace o problému a konkrétnější údaje uvádí zpravidla až při dalších schůzkách (předpokládá se celá série schůzek). Dosahuje se tím důkladnějšího osvětlení problému a zabraňuje se tomu, aby účastníci byli svedeni k jednostrannému pohledu na problém (poměrně přesně specifikovaný). Postupné zavádění do problému zároveň umožňuje řešitelům postupné zrání a expozici problému v podvědomí.

Destruktivně konstruktivní brainstorming

Provedení: v úvodní fázi sezení se výrazně upozorní na všechny slabiny a nedostatky dosavadního stavu. Ve druhé fázi se pak již podle brainstormingových pravidel navrhuje řešení odstraňující jednotlivé odhalené slabiny dosavadního řešení.

Metoda „A ještě...“

Provedení: tato varianta se zaměřuje postupně na každý podaný námět. Organizátor řídí diskusi tím směrem, aby se nejprve každý námět rozvedl ve svých pozitivních aspektech. Pak připustí podání dalšího námětu.

Integrační brainstorming

Provedení: předpokládá se účast 6 členů; každý si nejprve individuálně připraví jeden námět řešení. V kolektivu se pak přednesou první dva návrhy. Z nich se potom kolektiv pokusí vytvořit jednu verzi, jež by obsahovala maximální počet předností obou námětů. Pak se provede pokus o integraci třetího námětu. Je-li některý námět ve všech bodech horší než předchozí integrovaný námět, již se k němu nepřihlíží.

Metoda 635 (písemný brainstorming = brainwriting)

Provedení: každý ze 6 účastníků obdrží předem připravený formulář, do kterého naskicuje tři varianty řešení problému a po 5 minutách ho předá sousedovi a operace se opakuje s tím rozdílem, že se nyní každý účastník může inspirovat předchozími návrhy uvedenými již na formuláři. Po 6 kolech, tj. asi za půl hodiny až za 40 minut je tak možno získat až 108 různých řešení problému (viz příloha VII.).

Metoda „DISKUSE 66“

Provedení: tato varianta je vhodná v těch případech, kdy je potřeba pro řešení problému soustředit větší kolektiv. Toto plénum se pak rozdělí do šestičlenných skupin, z nichž každá má svého moderátora, tajemníka a mluvčího. Asi po šestiminutové práci ve skupinách se sejde celé plénum, na němž přednášejí mluvčí jednotlivých skupin náměty. Náměty se prodiskutují v tomto plénu. Pokud dojde k novému problémovému hledisku, rozdělí se jeho řešení opět do skupin a o výsledku se pak znovu referuje na plénu.

METODY TVŮRČÍ KONFRONTACE

Tyto metody jsou založeny na poznatku, že tvořivost lze výrazněji povzbudit, jestliže se tvůrčímu subjektu podaří proniknout do psychologické podstaty tvůrčího procesu

a pochopit jeho průběh. Klade se přitom důraz na emocionální a iracionální složku tvorivosti; zkoušejí se různé techniky přispívající k vědomému užívání těchto složek.

Synektika (klasická) (synectis – z řečtiny – znamená něco jako „spojení zdánlivě nesouvisejících skutkových podstat“).

Cíl: Narušit ustálené nazírání na problém a získat neobvyklá, originální řešení.

Provedení: řešení problému probíhá uvolněnou diskuzí v kolektivu 5 až 7 účastníků dobře obeznámených se synektickou metodou pod vedením zkušeného vedoucího (psychologa). Vedoucí synektické skupiny se řídí následujícími zásadami:

- odkládá okamžité řešení, vede diskuzi spíše k hledání hledisek než řešení,
- postupuje k problému jako k autonomnímu objektu,
 - střídá vysokou angažovanost na podrobnosti problému s odstupem od problému (snaha vidět problém jako součást většího celku),
- podněcuje využívání metafor (i náhodných věcí lze využít jako námětů pro analogie).

Využívá se toho, že každý problém má svou neobvyklou stránku, kterou lze přiblížit soustředěným rozbořením, přičemž se objeví nové prvky (fáze, kdy se zvláštní stává obvyklým). Tato hloubková analýza umožňuje formulovat řešený problém.

V další fázi se využije mechanismů „analogie a metafory“, které naruší ustálené nazírání na problém a ukáží možnosti rozvíjení variant. Tím se problém objeví v plně šíří. Úkolem mechanismů je, aby se obvyklé stalo zvláštním. Tím se řešitelé dostávají do tvůrčího stavu angažovanosti i potřebného odstupu a spekulace. Vytváří se klima pro plné rozvinutí tvůrčích schopností.

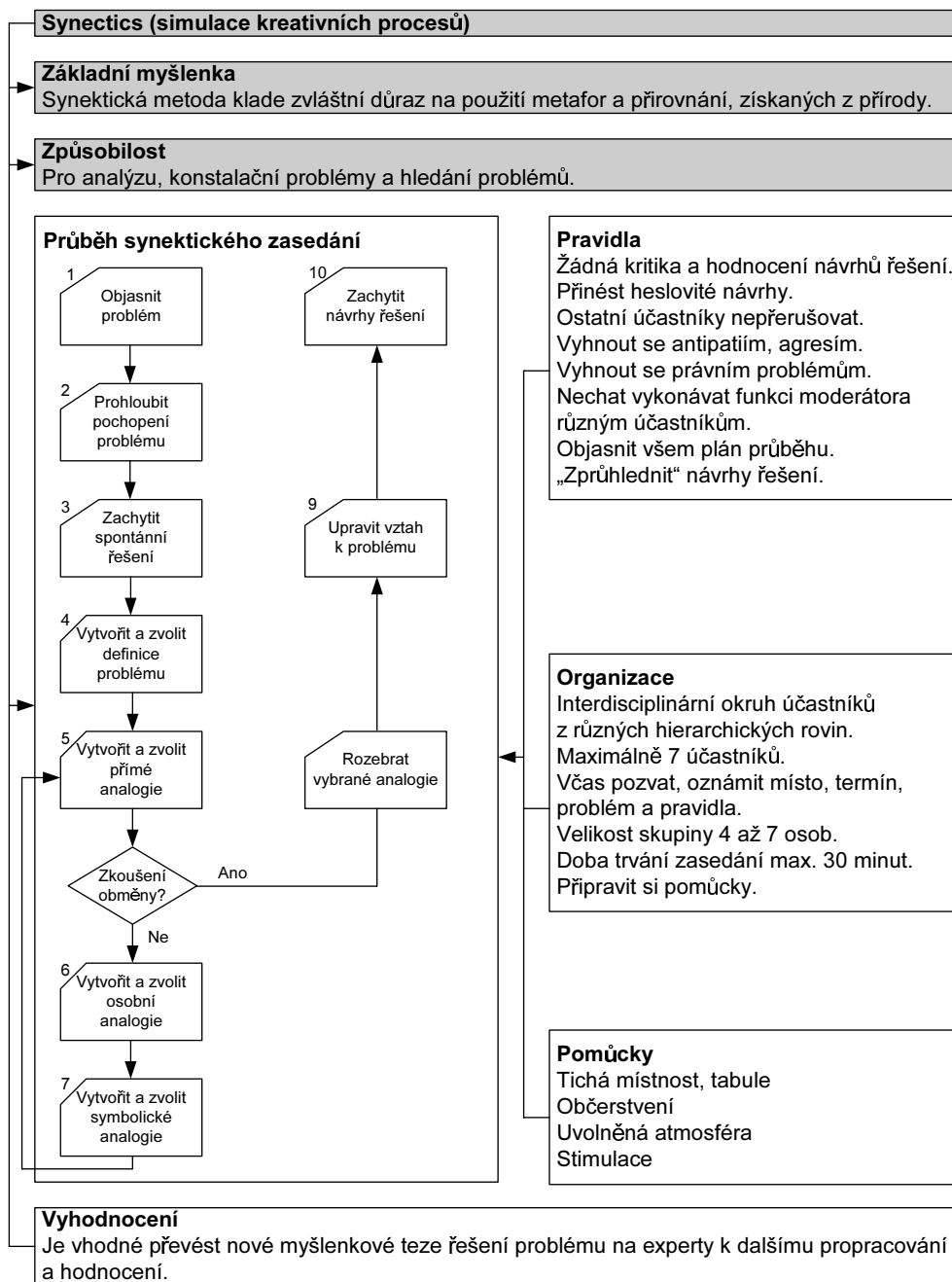
Dále se z nově získaného pohledu zjišťují technické možnosti realizace a zkoumají se její alternativy. Závěrečnou fází je pak již řešení jako takové anebo jasně formulované zadání vývojového úkolu.

Synektická metoda nabízí čtyři nástroje, pomocí nichž lze udělat obvyklé zvláštním: jsou to *osobní, přímá, symbolická a fantastická analogie*. Bez těchto nástrojů neprobíhá žádné tvůrčí myšlení, avšak chápány synekticky mají tyto nástroje navíc tu výhodu, že se dají poznat, reprodukovat a jsou schopny vyvolávat a obnovovat tvůrčí proces. Lze je nacvičit a jejich znalost se dá ověřovat.

Synektická metoda se sice opírá o spolupráci členů skupiny při řešení zadaného problému, ale zároveň se snaží uvolnit maximální individuální schopnosti uvnitř kolektivu tím, že každého z účastníků nutí, aby současně a průběžně formuloval své myšlenky i pocity během tvůrčího procesu.

V praxi se jako členové skupiny osvědčují lidé odborně velmi vzdělaní a zkušení, avšak zároveň schopní encyklopedického pohledu na zkoumané otázky.

Synektická skupina má být ustavována na dobu nejméně jednoho roku. Přičemž jednotlivé členy lze průběžně měnit podle povahy řešeného problému. Tato metoda je vhodná pro užší okruh náročných a složitých problémů; vyžaduje vysoké tvůrčí napětí a důvtip. Je složitější než brainstorming, z psychologického hlediska je však velmi plodná. Zvýšení efektivity tvorby se odhaduje na trojnásobek. Jejím autorem je W. J. Gordon z USA. Blokované schéma Synektické metody je uvedeno na *obr. 5.18*.

Obr. 5.18
Blokové schéma synektické metody

Synektická konference

Provedení: obsahuje sice podstatné prvky klasické synektiky, avšak diskuze neprobíhá v tak přísném, mnohastupňovém synektickém procesu. Charakteristický je diskuzní styl, přiněmž se rozvíjejí volným způsobem různé analogie; z nich se pak formou tvůrčí konfrontace (soutěživě laděné) utvářejí řešitelské náměty. (Chybí fáze „odstup od problému“.) Účastníci konference by měli ovládat metodu synektiky.

Asociační řetězce

Provedení: diskuze synektické skupiny se ovlivní nahodilým výběrem různých pojmů (např. namátkovým otevřením jakékoli stránky ve slovníku); úkolem členů skupiny je vytvořit takové asociace, jež by vedly k nějakému řešení problému. Např. při variantě zvané „force-fit“ jedno družstvo zadá slovo na něž druhé má nalézt asociaci.

Vizuální synektika

Provedení: synektické skupině se promítnou libovolné obrázky. Účastníci obrázky kolektivně popisují a analyzují (fáze odstupu od problému, odcizení). Potom se z prvků a vztahů identifikovaných na obrázku odvozují řešitelské nápady. Zastaví-li se tvorba nápadů, přejde se k rozboru dalšího obrázku. Integrace vedlejších invenčních polí.

Provedení: účastníci synektické skupiny jsou stimulováni prozkoumat „okolí“ problému a z něho získat podněty pro řešení problému. Postupuje se ve třech krocích:

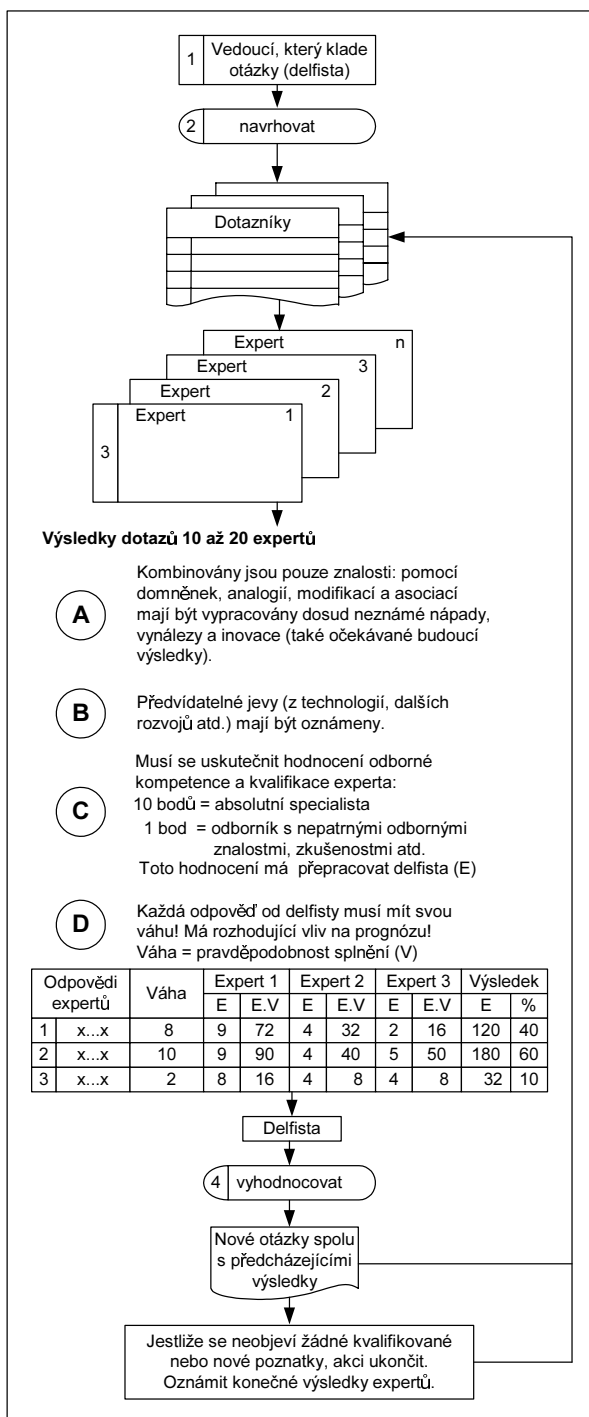
- určí se okolní oblasti ve vztahu k hledanému řešení,
- pomocí vhodné asociace se vyhledá 5 až 15 prvků z těchto okolních polí,
- nalezené prvky se vyhodnotí zpětně ve vztahu k řešenému problému.

Sémantická intuice

Provedení: zatímco v běžné praxi se nejdříve zrodí vynálezecká myšlenka a pak se označí určitým názvem. Zde se využije obráceného myšlenkového postupu. Zvolí se nový název (např. dosud neexistujícího výrobku) a hledá se zpětně vynález, jenž by umožnil „zrození“ nového výrobku.

Delphi metoda

Provedení: vedoucí (delfista) vypracuje systém otázek ve formě dotazníku, který rozmnožen je předán členům skupiny. Tu tvoří 10 až 20 špičkových expertů, kteří mají pocházet z různých oborů. Tito experti spolu nesmějí být v žádném kontaktu ani před ani po skončení dotazování (anonymita). Výpovědi expertů mají subjektivní ráz. Musí být odděleny domněnky od znalostí. Vedoucí shromáždí vyplněné dotazníky a provede jejich vyhodnocení včetně odhadu věrohodnosti (váhy) názoru každého z expertů (viz obr. 5.19) a rozhodne o tom, s kterými výsledky budou znovu experti seznámeni a spustí tak druhé kolo hledání řešení. Více jak tři kola nemají většinou smysl, neboť již nepřináší nové podněty.

1. Vedoucí

Vedoucí je zodpovědný za otázky. Analyzuje, vyhodnocuje a eventuálně provádí jednotlivé rozhovory.

2. Dotazník

Dotazník obsahuje otázky, týkající se příslušných předpovědí, např. nové technologie, výrobků, rozvoje vzdělanosti atd., právě tak jako okamžiku nástupu.

3. Experti

Optimální počet expertů je asi 10 až 20; mají pocházet z různých oborů a mají mít odborné znalosti a zkušenosti ve svém vědním oboru. Experti nesmějí být spolu v žádném kontaktu ani před (anonymita), ani po skončení dotazování. Výpovědi expertů mají subjektivní ráz. Domněnky a znalosti mají být odděleny. Otázky mohou být opakovány také s jinými skupinami.

4. Vyhodnocení

Otázky se mají statisticky vyhodnotit a zvážit. Delfista rozhoduje o tom, s kterými výsledky mají být experti zpětnou vazbou seznámeni. Jsou možné až tři zpětné vazby, neboť se sotva objeví víc kvalifikovaných poznatků. Každý expert může mít rozdílnou kvalifikaci, resp. kompetenci vzhledem k jednotlivým otázkám. Proto jsou také rozdílná hodnocení u „E“. Relativně nejistější (tzn. nejpravděpodobnější) výrok má hodnotu (E.V) = 100, tzn. u třech výroků expertů 300. Experti si mohou v druhém nebo třetím kole změnit nebo ponechat svoje mínění na základě vyhodnocení. Druhým nebo třetím kolem otázek mají být zlepšeny výpovědi, příp. získány nové informace.

Obr. 5.19
Znárodnění Delphi metody

Tato metoda byla původně pouze prognostická. Postupně se však začala používat i pro řešení konkrétních úloh. Dotazování je navrhováno podle následujícího schématu:

- 1. kolo:** *Jaké vidíte kroky řešení při zdolávání zadaného problému? Udejte spontánně kroky řešení!*
- 2. kolo:** *Obdrželi jste seznam s různými kroky řešení zadaného problému. Projděte si, prosím, seznam a udělejte další návrhy, které vás nově napadají nebo vás napadly při čtení kroků řešení na seznamu!*
- 3. kolo:** *Obdrželi jste konečné hodnocení obou kol, při kterých byly zjišťovány nápady. Projděte si, prosím, seznam a napište návrhy, které považujete za nejlepší s ohledem na realizaci. Zdůvodněte váš případný nesouhlas s některým řešením!*

